



НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Адолф Хитлер: Любимият фюрер

Част 3

Адолф Хитлер: Ръководител на личната саможертва

от Michael Storm

Националсоциализмът, както всяко революционно движение, се подхранва от *личната саможертва*. Нашето движение е уникално с това, че нашият водач не само даде пример за лична саможертва по време на борбата за власт, но и го правеше през целия си живот.

Когато Хитлер е съвсем млад, той преписва сиромашката си пенсия на по-малката си сестра Паула, след което тръгва сам да оцелява в един враждебен свят, където ежедневието му хляб трябва да бъде извоюван с много труд. Този ранен пример за поставяне на нуждите на другите пред себе си е постоянен в живота му.

По време на Първата световна война Хитлер споделя всички трудности на обикновените войници. Неговият полк е обезкървен на фронта. С

намаляването на силите му всеки мъж бил призван да върши повече работа. Никой не е направил повече от Хитлер. Той постоянно се явявал доброволец за допълнителни задължения, поемал най-опасните задачи и десетки пъти се разминавал на косъм от смъртта. Сякаш само с волята си той можеше да донесе победата на Германия. Когато идваше време да излезе в заслужена почивка или отпуск, той отказваше и вместо това го даваше на женен мъж, за да може да прекара време у дома със семейството си.

След този удар в гърба и унижителното поражение на Германия Хитлер се заклева да посвети остатъка от живота си на това да направи Германия велика и да отмени злия Версайски договор. През тези години на борба той познава още по-големи лишения, отколкото в младостта си.

Личният му гардероб е толкова оскъден, че един партиен член трябва да дари костюм, за да може Фюрерът да се срещне с големи индустриалци. Той не само живее скромно, за да може всяка марка да отиде в борбата, но и трябва да се откаже от мечтата си някога да стане (или поне така си мисли по онова време) художник или архитект.

Материалните придобивки не са единствените жертви, които партията изисква от своя лидер. Хитлер често се оплакваше, че не може да се радва на огнището и лоното на собственото си семейство, защото не може да се ожени, тъй като е женен за цяла Германия. Още по-лошо, той знаел, че никога няма да може да познае радостта от бащинството, защото това би било несправедливо спрямо децата му, т.е. бремето да вървят по неговите стъпки би било твърде голямо за тях.

Когато войната се стоварва върху Германия, Фюрерът трябва да се откаже от мечтата си да възстанови своите градове. Тогава той облича униформата си и отказва да я сваля, докато не постигне победа. Работи денонощно и винаги има още и още работа. Щабът му, "вълчатата бърлога" в Растенбург, беше заровен в блатиста гора, която беше твърде гореща през лятото и твърде студена през зимата. Служителите му го смятаха за безрадостно назначение и нямаха търпение да ги преместят в Париж или Берлин, оставяйки фюрера да се труди за Германия без развлечения, ярки светлини и сладките плодове на победата.

През пролетта на 1945 г. в бункера на фюрера Хитлер се откъсва за няколко минути от военните конференции, за да се полюбува на макетите на величествените националсоциалистически градове, които мечтае да построи

след войната, знаейки твърде добре, че те никога няма да бъдат построени през неговия живот.

Когато съветските снаряди започват да падат върху града, той казва на генерала от Вафен СС Леон Дегрел, че ако има син, би искал той да бъде като Дегрел, но че Дегрел трябва да запази живота си заедно с полковник Ханс-Улрих Рудел, за да вдъхновят с героизма си бъдещите германски младежи. Фюрерът казал, че ще направи най-голямата жертва за Германия и няма да избяга, а ще се бие с врага докрай, а след това ще лиши капиталистите и болшевиките от еврейското им удоволствие не само да го съдят, но и да осакатят тялото му, и така се сражавал, докато "Untermenschen" били само на няколко метра от него, а след това отлетял към Валхала.

Адолф Хитлер е човек, който жертва себе си, целия си живот, за своя народ. Голямата добродетел е присъща характеристика на националсоциализма, т.е. саможертвата на индивида в името на по-голямото благо. Ето защо един националсоциалист струва колкото стотина демократи или републиканци. Това е, което ни прави толкова силни и толкова страшни.

Като млад щурмовак работех по 48 часа седмично в местна фабрика, дарявах цялата си заплата на партията, чистех централата, работех на бюро, събирах подписи под петиции, готвех храна, давах интервюта по телевизията и от време на време се забавлявах в улични битки с мръсниците на земята. Повечето от "честните" националсоциалисти трудно се намираха, когато дойдеше време да свършат работа или да дадат някакви истински пари. Не е изненадващо, че всички те бяха изличени от движението не чрез смъртни заплахи или бомби, а поради липсата на убеденост в националсоциализма. Те искаха да се "забавляват" и да жънат слава от достойните жертви на други другари. Тези търтеи бързо напуснаха партията и всеки път, когато го правеха, това ни правеше по-силни.

В сравнение с жертвите на нашия Фюрер моите пари, пот и кръв са нищожна жертва. Въпреки това нашето движение днес е пълно с другари, чиито жертви ги правят герои: истински националсоциалисти като Райнхард Зонтаг, който даде живота си само преди няколко години, и Готфрид Кюсел, който е в затвора повече от две години (и го очакват още осем години затвор), както и много, много други, които от съображения за сигурност не могат да бъдат назовани, но без които днес нямаше да държите този вестник в ръцете си и да четете тази статия.

Ние, националсоциалистите, оценяваме мъжа или жената само по един критерий за сила - колко много *се жертват* за победата. Колко са умни (или си мислят, че са), колко са богати, какви добри бойци твърдят, че са, или колко бира могат да изконсумират, всичко това не означава нищо... само *колко човек дава от себе си!*

Всеки от нас - включително и *аз, и вие* - трябва да си зададе този ключов въпрос!

Heil Hitler!

Началото

Този разказ за последната битка на фюрера в Първата световна война излиза в *Der Schulungsbrief*, брой от март 1934 г. Написано от Курт Йезерих, то се основава на информация от военния другар на Хитлер Игнац Вестенкирхнер, който се е върнал в Германия от Америка през 30-те години на XX век.

Великата смърт стене из цяла Фландрия. Бронираната смърт е навсякъде. Земята на Том трепери по време на отбранителната битка през 1918 г. Огън се търкаля над снарядни дупки и окопи. Английските войски се провалят в атаката си срещу височината Моке, близо до Коминес. Американските щурмови отряди се сриват срещу шепата джобове с полева сива бойна воля. Танкови колони се разбиват до смърт в скалите на германското херодот.

Сред грохота на картечния огън се чува рев на гаубици, артилерия, мини и снаряди от пикиращи самолети. Кръвта опложда земята, която мирише на пушек и в която мъртвите не намират дори покой на смъртта. От планините от жертви съдбата оформя паметник на героизма и ужасната агония на едно почти отчаяно човечество.

Един свят се е заклел в омраза. Унищожение! разрушение! той крещи от горещите циви на своите оръдия.

Както и предната част!

Разпръснати в окопи и окопи лежат героите на полка Списък с картечници и пушки, притиснати в браздите на разкаляната земя; кървящи, но все още борещи се, проклинащи, но неотстъпващи!

Вечерта на 19 октомври 1918 г. се спуска над смъртно ранения пейзаж на Фландър. Но смъртта все още не спи. Тя все още проблясва, жълто-червена и яростна, като буен огън на материалната битка. Войниците са изтощени, мокри и покрити с кал, уморени и гладни. Отделни мъже се надигат от окопите и забързано се препъват от дупка в дупка към тила: носачи на храна! А врагът удвоява огъня си.

Три мускетари, бегачи от полковия щаб, се състезават със смъртта. Някъде в тила се намира изоставеният артилерийски бункер. Именно там трябва да стои полевата кухня. Те напредват, скок след скок, през градушката от олово.

Зловещите светлини на разноцветни ракети проблясват между фронтовите линии. Накрая намират артилерийски снаряди и празни сандъци за снаряди. Полевата кухня е достигната. Тримата мускетари въздъхват с облекчение.

Но вражеските батерии отново бушуват. Удар след удар, треперещи светкавици разкъсват фонтани от земя. Дърво и парчета стомана се издигат заедно с калта и падат върху покрива на бункера. Минава четвърт час след четвърт час. Вече е невъзможно да се върнем на фронта. Войниците се скупчват и чакат в бункера. А отдясно и отляво, пред и зад тях бушува в стоманена баня ефектът от най-ужасната технология за унищожение. Тримата баварски мускетари са затворени в земна дупка от произвола на оръдейните цеви; животът им вече не зависи от героичната постъпка и собствената им воля, а просто от безсмислието на случайността и от послушанието на неизвестните артилериисти зад немските оръдия, които се опитват да сразят английските противници.

Такива часове на фронта на Великата война изискват истински мъже. И ако много войници са седели с ужаса и отчаянието, които са дишали във врата им, то тук, в полузатрупания бункер край Мок във Фландрия, в тази нощ на 19 октомври 1918 г. е седял един, който е овладял това отчаяние, ефрейтор, бегач, бранител, добър другар. Той преодоля в себе си онова, което често ужасяваше останалите. Вече четири години той стои на фронта. Тук, във Фландрия, той някога е преживял своето бойно кръщение. Оттогава насам той преминава през нуждата и смъртта в духа на доброволчеството на своя героизъм. Байерривалд, Витшаете, Ла Базе, Фромел, Сома, Бапаум, Соасон,

Лафонтен - това са големите битки, които е преживял. Когато всички се отчайваха, той оставаше твърд; когато другите проклинаха, той мълчеше. Когато те се сриваха от изтощение, той изпълняваше дълга си. Да, той вършеше нещо повече от своя дълг: често заместваше свой другар и на негово място сам рискуваше смъртта си в ада на битката. Бягащите от полка знаеха за неговата инициатива - напред, напред - винаги когато ставаше въпрос за предаване на заповеди към фронта чрез заграждения. Когато се готвеше да изскочи от прикритието, заобиколен от яростта на разрушението, гласът му звучеше твърдо: "Сега към него!" Изглеждаше, че няма никакви нерви, а когато другите губеха нерви, той ги поглеждаше с големите си, ясни очи и те отново се успокояваха и продължаваха да се бият.

Когато прекарваше с тях тези редки, спокойни часове зад фронта, той говореше с ентузиазъм за любовта си към родината! Говореше за сигурността на победата и за съдбата, която Германия един ден ще има, защото зад нея стои съдба, която иначе не би трябвало да има.

Те не го разбираха, клатеха глави, когато говореше така. Въпреки това усещаха нещо като голяма истина в думите му. Това ги караше да се страхуват и да бъдат безпомощни и ги караше да се смеят.

"Някой ден, много по-късно, ще ме разбереш!" - обикновено казваше той тогава. Често тези разговори приключваха с тревога, със заповед за нова мисия. Тогава той отново заставаше на поста си, ефрейторът, бегачът.

Сега тримата седяха заедно в разрушения бункер. Минаваше час след час.

После, внезапно, дългоочаквано, светкавицата на експлодиращ снаряд се заби в бункера. Детонацията поваля мъжете на земята, парализира ги от ужас и изхвърля земята. Това беше пряко попадение във входа на бункера. Всичко се случи за част от секундата.

След това, дяволският ужас на войната в нашата цивилизована епоха, се промъкна надолу в невидим облак: газ!

Докато на фронтовата линия се извършва поредната атака, мъжете в бункера тук се борят с тази разяждаща смърт, която разяжда белите дробове и очите. На фронта атаката бушува. В бункера нощта продължава, безкрайна...

В утринния здрач един ефрейтор се спъва в гардероба. Няколко дни по-късно болничен влак се отправя към родината. Във вагона, редом с простреляните воители, се намира един сляп войник, вчерашният бегач, разплодникът.

Онзи, който в безкрайните битки не можеше да види със здравите си очи по-далеч от собствения си сектор на окопа и малкото петно от снарядни дупки, върху което смъртта напразно се опитваше да издири живота му и заповедите му за сражаващите се войски, той - слепият - сега става виждащ. Около него е нощ, но в сърцето му свети славата на свещеното ставане и той, слепецът, сега ясно вижда в светлината на този пламък безкрайните простори на световните събития, които са започнали с кръв и ще завършат с кръв. Той вижда съдбовния копнеж на своя народ, вижда страданието и мизерията на цял един свят. Да, той вижда пътя към спасението!

И докато червените тълпи плюят върху герба на Райха, докато бунтът развява парцалите на свободата, в този човек узрява воля: кръвта на тази война не бива да тече напразно. Победният венец на една по-добра победа - Германия един ден ще го издигне върху знамената на своя нов народ!

Това е безмълвната клетва на един сляп войник и така на 9 ноември 1918 г. в болницата в Пасеуок започва историята на националсоциалистическото движение.

Един човек тръгна отгук и стана барабанист, а навсякъде, където той формираше нови германци от хора, те вдигаха ръка в знак на новата си вяра, точно както предците вдигаха копие, когато посрещаха своя крал, Фюрера.

Адолф Хитлер в Първата световна война

Фронтони другари (1914-1918) на фюрера

Един човек взема дванадесет затворници

На 10 октомври 1914 г.1 заминава за Западния фронт с полка "Лист", към който принадлежи и Хитлер. Фландрия беше първият ни сектор. Но едва през 1916 г., по време на ожесточените материални сражения, се запознах лично с Адолф Хитлер. До този момент и двамата се бяхме измъкнали от войната невредими. Една вечер и двамата бяхме на изоставена артилерийска позиция,

когато врагът започна да стреля ожесточено и диво. Тогава ни "сервираха" газ. През цялата нощ артилерията обстрелваше позицията ни. Мислехме, че сме се справили добре, до зори, когато научихме, че Хитлер е загубил зрението си. Самият той каза, че не вижда, и държеше ръцете си пред болните си очи. След това го откараха в полева болница в тила.

Ясно си спомням една случка, която свидетелства за личната смелост на Хитлер по време на войната. Това беше в Епани. По време на едно настъпление Хитлер, в качеството си на пратеник, трябваше да премине през горист склон, зает от френски войници, откъснати от частите си. Върховете на шлемовете им стърчали над горната част на окопите. Адолф Хитлер ги разпознал през полевите си очила, грабнал пистолета и направил знак с ръка към тила, сякаш другарите му идват зад него. Той изгони дванайсет френски войници от позициите им и ги отведе обратно в нашия команден пункт.

Хитлер често говори в самотни часове за политическото бъдеще на Германия. Преди всичко той е загрижен за разделянето на Райха на много малки държави. Той сравнява многобройните малки германски държави с хартиени стърготини, които е завързал поотделно на конец. Според него един вятър може да ги отнесе. Но ако ги вържеше на снопче, дори силен вятър не можеше да ги премести. Дори най-простият човек сред нас разбра какво искаше да каже.

Игнац Вестенкирхнер

В битката за материалното

Западната армия получава подкрепления, тъй като добре познатите части на изток са освободени. Какво означава това, може да прецени само онзи, който години наред е стоял тук под барабанныя огън на материалните сражения, онзи, който - покрит със засъхнала кал и кръв - усеща пробождането в белите дробове, идващо от отровния газ, и онзи, който ден след ден - раните, разкъсани от шрапнел, едва ли са останали без белези, се състезава със смъртта през артилерийския екран и жадно пие кафе на уста или яде суха коричка хляб, сякаш е най-хубавата торта.

Резервният пехотен полк 16, наречен "Лист", в състава на 6-а баварска резервна дивизия, се сражава край Соасон, въпреки че не е попълнен, изцеден е от кръв и боеприпаси, не е имал свежи дрехи от седем седмици, изтощен е

от принудителните походи, мокър е от дъжда и желае почивка. Всъщност те са изтощени от боевете, но всъщност са резерв зад десния фланг на Седма и Първа армия.

А в действителност вечерта на 26 май те застават в челните редици на десния завой и сега се предполага, че ще настъпят към врага. От Айлет те гледат към Айн. Техен командир е Антон фон Тюбеф, майор. Той е деветият командир на полка и вече пет дни ръководи "листерите". Той пренася със себе си останалите части от дивизията през известния и прословут Chemin des Darnes.

Целият полк киха, докато бяга и се сражава, тъй като земята е гъсто покрита с газ, изстрелян от артилерията. Тук има стръмни хребети, пресечени височини и "места за танц на вещици", разкъсани от шрапнели и снаряди, с изтръгнати корени и клони на дървета, стърчащи от изгорялата земя. Човек трябва да вдигне минохвъргачките, картечниците и боеприпасите над тях, за да ги постави на позиция. А въздухът непрекъснато се сурвака и свисти от нажежено до червено желязо във всякакви размери и форми. Телефонните линии от полковия щаб до батальоните и между батальоните са невъзможни. По отношение на съобщаването на заповеди пратеникът властва неоспоримо. С почти съноподобна увереност той се втурва и изскача от кратера и препуска, задъхан, между детонациите с техните издигащи се фонтани от стомана, огън, пръст и дим през дупки, греди и трупове, в адското бучене на гнездото от стършели, покрито със стоманени снаряди. Ако не успее да предаде съобщението или заповедта си през изгарящата бъркотия на смъртта до правилния човек, тогава цялата операция отива на косъм и желязната воля на този настъпващ клин от флангови бойци се срива в провал. Наред с командирите, сега той носи съдбата и изхода на тази битка в главата си, в джоба си, в уменията си и в смелостта си.

Пет дни дивата война се разгаря във всичките си проявления и - както толкова често преди и толкова често след това - най-неуморният, най-смелият, най-безстрашният пратеник на полка тича, скача, докладва, получава заповеди и се надбягва от щаба до пункта, от батальона до командира.

А след пет дни полкът е навлязъл на 23 километра от вражеския фронт, дръзко го е пробил и, доколкото е преброено, е взел 400 пленници, 16 оръдия, 100 картечници, четири камиона, 15 вагона с боеприпаси и един сапърски лагер.

"Наред с постиженията на отделните командири, главната заслуга за блестящото изпълнение на атаката трябва да се отдаде на пратениците на полка" - така заявява командирът на Р.И.Р. 16, наречен "Лист", Антон фон Тюбеуф.

На 1 юни 1918 г. полкът е удостоен с отличието "Военен орден Макс-Йозеф", което получава неговият командир. А на 4 август новият носител на Военно-Макс-Йозефов орден фон Тюбюф поставя Железния кръст първа степен на гърдите на ефрейтора Адолф Хитлер - най-високото и за обикновения войник в окопите най-рядко давано отличие.

W. L. Дил

Пряко попадение в командния бункер

Около обяд пратениците донасят новите заповеди за атака. Адолф Хитлер отново е там, непоколебим и неуморим в изпълнението на опасния си дълг. Често той доброволно поема най-трудните задачи за един или друг другар, чак до най-предните линии под силен огън.

Около 13:30 ч. започва втората атака с артилерийска подкрепа. Страшни са загубите на щурмуващите открития терен. Само неколцина успяват с щикове в ръка да проникнат в първите вражески окопи и да вземат пленници. Те не могат да продължат по-нататък. Напразно вторият батальон се опитва да се притече на помощ на другарите си, които са по-напред. Ръководителят, запасният лейтенант Шуберт, пада още по време на първата атака.

Сега командирът на полка подполковник Енгелхард лично се отправя към северния край на гората. С полеви очила той се запознава с обстановката и разглежда най-доброто място за атака на врага. Но бдителните очи вече са го забелязали. Върху него се изсипва картечен огън, който разкъсва храстите вдясно и вляво и се врязва в дърветата. Рикошети се носят из въздуха. Там Адолф Хитлер и ефрейтор Бахман се втурват и го покриват със собствените си тела. Командирът, чийто поглед е отслабен, пита Хитлер учудено: "Защо това?". "Не искаме да губим командира на полка за втори път", е скромният отговор. В знак на благодарност, мълчаливо ръкостискане от страна на командира, сякаш всичко това се разбира от само себе си.

17 ноември: Най-голяма активност на тежката артилерия от страна на врага. Половин час по-рано командирът на бригадата, Негово превъзходителство Гросман, лично дава заповед за освобождаване на пресъхналия Лист-полк. "Гледайте да се върнете - каза той накрая на подполковника. За да получат тази заповед, ротните командири пристигнаха в командния бункер на полка. Поради ограниченото пространство Адолф Хитлер и неговите другари трябва за кратко да напуснат бункера. Там - това е малко след 2:00 ч. - се чува още едно свистене. Енонсна експлозия - пряко попадение в командния бункер на полка.

Адолф Хитлер е първият, който се притичва на помощ. Очаква го ужасна сцена. Мъртви сред руините лежат комуникационният подофицер Крейтмайер, офицерският кадет Вименауер и един получател на заповед. Тежко ранени са сержант Остберг, полковият писар и офицерските представители Оберер и Мартин. Сега погледът му търси почитаемия командир. Дали и той е мъртъв? Там той вижда подполковника да пада назад със стон, чува го да мърмори: "Исках само да служа на родината си!"

С един скок Хитлер е на негова страна. Подобно на другарката Бакман. Обезобразената лява ръка на командира виси, а десният му крак е почервенял от кръв - фрагмент от снаряд е прекъснал главната артерия. Загубата на кръв е голяма; само бързите действия могат да донесат спасение. Хитлер не размишлява дълго. Бързо поставя компрес от мъх над дълбоката рана и я завързва с телефонен кабел, за да спре масивното кървене. Работи, спешната превръзка е умела и изпълнява предназначението си.

Полкови другар

Посланикът

През нощта на два пъти трябваше да предам съобщения на трети батальон в южния сектор на Ру. Пратеникът Хитлер трябваше да ме придружава. За кратък участък можехме да използваме влаковия насип като желано прикритие. Но скоро трябваше да го напуснем и да преминем през открит терен. Пътят ни отведе покрай две предни артилерийски позиции. Едва се приближихме до тях, врагът ни посрещна с убийствен огън. Естествено, този разход на боеприпаси не беше предназначен само за нас, а най-вече за оръдията, които сигурно са събудили подозрението на англичанина. Ако бях сам, нямаше да имам никакви притеснения да се прикрия. Никой нямаше да

има нищо против мен. Нашето съобщение нямаше нищо общо с военните действия на батальоните. Ако то беше там няколко часа по-късно, това нямаше да има ни най-малка разлика. Но моят спътник беше на друго мнение. Без ни най-малко колебание той се опита - при използване на всички прикрития, естествено - бързо да премине през котела на вещицата.

Сред пратениците често се случва да прекосяват открит терен под най-силен огън, докато за мен подобно придвижване беше новост, въпреки годините ми в окопите. Естествено, не исках да изглеждам зле и трябваше да го последвам. И всичко мина добре. И двамата се измъкнахме от опасната зона без наранявания.

На връщане едва се доближихме до оръдията, когато вражеският огън отново започна. Разбира се, и този път нямаше спиране и облени в пот, но невредими, стигнахме до защитния влаков насип.

И в двете следващи фази на битката при Арас Хитлер отново ме придружаваше няколко пъти и всеки път се отървавахме без наранявания.

През тези дни имах смътното усещане, че този пратеник има изключителен късмет, и какво по-естествено от това да се чувствам в по-малка опасност, когато съм в неговата компания.

Фронтът другар

Непознатият войник

По време на лекцията на командира - той говореше за ситуацията и подобряването на позициите ни - завесата се отвори и влезе пратеникът на Хитлер. Той отдаде чест (колкото е възможно по-добре, като се има предвид ниската височина на пещерата, и предаде писмено съобщение. Командирът го сканира, без да прекъсва лекцията си, и даде знак на пратеника, че може да си тръгне. Когато завесата се затвори зад него, майорът прекъсна речта си и като се насочи към завесата и заговори с повишен глас, каза: "Когато изпращам този пратеник, знам, че мисията ще бъде изпълнена точно толкова добре, колкото ако я изпълни най-добрият офицер от моя полк."

Тази похвала, разбираемо, предизвика най-голямото ни учудване. Тъй като майор фон Тюбюф отдавна ни беше известен като командир, който само в

най-редки случаи даваше похвали, тази похвала беше особено значима, когато беше дадена на войник, на когото командирът едва ли знаеше дори името.

Лейтенант Адолф Майер

Източник: *SS Leitheft*, декември 1943 г.



NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Sechzig Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Initiativen von Mauthausen, Völkering, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, das Kino der großen Idee unserer hoch verehrten Führer Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind wichtiger als alle Völker- und Rassenmenschen dieses Planeten an diesem Tag. Nur die Erfüllung unserer rassenpolitischen Aufgabe ist das Ziel der NS-Bewegung. Wir werden nicht zurückweichen, aber die Größe des heutigen Völkerring ist keine auch viel größer als in der Vergangenheit.


Die vorverlebte Götter ist also dabei, die Völkerring - gegen alle rassenpolitischen Völker (?) - zu beugen. Seine Mittel und Erfindungen, Überforderung und Rassenverleugung.

Oh "Hitler" oder "Hitler", du bist Willkür oder ein Stummheit, du bist Propagandaarbeit bewirkt oder auf einem Schicksal unsere die Idee Nationalsozialist ist seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottfried Lueck



TROTZ VERBOT NICHT TOT!




НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Преден доклад
Интервю с Моли**
Трета част

NSK: Настоящите ни прескети очевидно са свързани с философията и изкуството.

Моли, опитвам те за да обясниш на тези теми и политиката.

Моли: Опитвам се да обновявам фотографичната, но най-вече съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армита на човечеството (www.moulinsintheancient.com/ truth hits). Беше съм на 21 години, а имам още толкова много за правене. Изучаването на Втората световна война е абсолютно мило по отношение на информацията. Тезици информацията за едно нещо и откривам още две неща, които трябва да прочути. Чувството се мисли като артефакт, който открива



the **NEW ORDER**

Number 179 (133) Founded 1978 April 29, 2012 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottfried Lueck



TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!**

Печатни и онлайн периодични издания на много езици

Стотици книги на много езици

Стотици веб-сайтове на много езици



BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO
Fight Back!



nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!